

ницата. При менъ дойде фелдшерътъ и сърдечно се наведе надъ възглавницата ми.

— Събуди ли се? Да знаешъ, само какъ ни изплаши!

Азъ го погледнахъ и видѣхъ сжщо такива очи, каквито видѣхъ и тамъ, въ обора. Въ тѣхъ имаше мжка, укоръ и въпросъ, както и у кучето тамъ . . .

Нѣмахъ сили да го разпитвамъ . . . чувствувахъ, че съмъ престѣпникъ. Обърнахъ се къмъ стената и заплакахъ . . .

Когато си отворихъ очитѣ, видѣхъ до себе си, на съседното легло, едно болно момче, кадетъ. То бѣше много блѣдно и личеше, че е страдало неизказано. Продължителната болестъ бѣ сложила сини сѣнки на болното му лице. Но очитѣ . . . Неговитѣ печални очи, пълни съ дълбока болка и молба, — това бѣха очитѣ на онова куче, на което азъ посмѣхъ да отнема живота.

И всѣкжде, кждето и да погледнѣхъ по леглата на болнитѣ другари, азъ виждахъ сѣ ония сжщитѣ очи. Защото страданието е еднакво присжщо, както на човѣка, така и на животното.

Замижахъ и мислѣхъ—силно, мжчително мислѣхъ, какъ посмѣхъ да убия кучето, което чувствува тѣй, както и азъ — както чувствуватъ всички хора. Това стана затова, защото азъ го смѣтахъ за неодушевенъ предметъ, който принадлежи на старшията, а менъ ми се искаше да му отмѣстя. Разбрахъ, че съмъ сторилъ зло нѣ на старшията, а на невиновното куче.

Какво не бихъ пожертвувалъ сега, за да му възвърна живота.

Нервното разстройство ме задържа въ болницата, азъ се страхувахъ да питамъ за кучето; за него никой и не ни напомняше. Когато се вдигнахъ отъ леглото, и животътъ си затече както преди, трѣбваше отново да се уча.

Единъ день, като минавахъ по игрището, азъ видѣхъ чудо: кучето, което бѣхъ убилъ, седѣше до стар-